

Avalon-Flash

Informatieblad van Speleoclub Avalon vzw – Jaargang 2 – Nr 12

Inhoud:

- *Doubs (Annette)*
- *Brevet A (Mich)*
- *Welva's en archeologie (Dago)*

Paul komt eens piepen boven aan de klokvormige ingang van de Welva II

Voorwoord

Opmerkingen en nieuwe verhalen zijn steeds welkom en mag je naar het volgend e-mail adres sturen Oom Dagobert enz @ skynet.be

Doubs – Krokus 4-daagse

21/02 tem 25/2/2007 – Door Annette

Aangenaam gevolg van de opwarming van de aarde

Uiteindelijk vertrokken we maar met zijn vijven (Mario, Mark, Paul, Bart en Annette) want Francis werd door de griep epidemie geveld. We kregen alles en iedereen met gemak in Mario's camionnette, we konden het ons zelfs permitteren om een bak Rochefort mee te zeulen. Midden in de nacht kwamen we aan in de gîte van Nans-sous-Ste-Anne. Daar zouden we een, althans voor ons, nieuw onderkomen uitproberen. Het opstaan de volgende morgen was hard, te weinig laapurtjes en vooral omdat de houtkachel nog niet brandde. Al staken we die direct aan dat kot was een echte ijskelder, dat zou pas tegen 's avonds opgewarmd zijn... Buiten een prachtig zonnetje, veel warmer dan binnen, dus sleurden we maar tafels en stoelen naar buiten. Op het terras eten in den Doubs eind februari! En zeggen dat we verleden jaar onze auto's uit de sneeuw moesten schuppen. Zeg nu nog dat de opwarming van de aarde niet zijn goede kantjes heeft (een mens moet kost wat kost optimistisch blijven).

Ontbijt op het terras in Februari !!!

Zeker geen crue te verwachten vandaag dus valt onze keuze op een watergrotje dat al lang op ons verlanglijstje staat: als opwarmertje gaan we de grotte de Noailles in de vallei van de Loue doen. Het is een ondergrondse rivier die met enkele voûtes mouillantes begint. Wegens het late slaapuur gisteren werd het ook een laat vertrek maar er stond toch niemand op ons te wachten 's avonds, dus waarom niet?

De Grotte de Noailles met zijn meesterlijke bovenliggende galerij

Gepakt en gezakt de vallei in richting elektriciteitscentrale want de ingang ligt daar ergens in de buurt. Ik zeg wel ergens, want achter de juiste ligging hebben we wel eventjes moeten zoeken. Een zijpaadje gemist, en eigenlijk de summiere Franstalige beschrijving in de spéléo sportive niet helemaal juist verstaan. Enfin wat gezocht en mits de juiste deducties ook nog redelijk rap gevonden.

Gevonden

Op de helling voor de ingang, waar water uit kwam gelopen hoewel het maar de overloop zou moeten zijn van de grot, 'gaww' in onze duikpakken gewurmd. Dan onze zakken in de ingang verstopt en de grot in. Het begon goed, een gang waar je zorgeloos recht op lopen, dat duurde natuurlijk niet lang. Je kon wel recht op blijven lopen maar het werd heel wat smaller en het water werd heel wat dieper met hier en daar juist genoeg ruimte om met je hoofd boven water te passeren. Voor mij was de bodem dikwijls ver te zoeken en ik moest aan de wanden hangend vorderen. Terwijl ik watertrappelde kon Bart achter mij rustig over de bodem wandelen en zo struikelde hij over iets dat op de bodem lag. Hij haalde een nog vrij nieuwe speleokit uit het water, daar door een vorige ploeg verloren en wat 'kartonnerig' geworden. In de kit enkel een onaangeroerde fles water, die zou later nog van pas komen zou blijken, en een medicijnstripje met pilletjes tegen winderigheid (echt wel iets voor speleo's!).

Na het diepe waterstuk zouden we nog een heel eind kruipen en wurmen en vloeken op onze neopreen vooraleer we in een zaaltje onze neopreenvesten konden uittrekken.

De waterrijke ingangzone

Daarna volgde een zeer mooi stuk rivier en een lange fossiele kruipgang met een versmalling waar Mario niet door kon. Hij en Mark zochten dan maar een andere weg langs het actief en we vonden elkaar terug in een grote galerij die ons uiteindelijk na een afwisseling van kruipen en rechtop lopen naar het einde van de grot bracht. Het einde voor ons, want daar beginnen een reeks oplopende watervallen, heel mooi om zien maar die konden we zomaar niet opklimmen. Wij dus terug, Paul had op de topo en de beschrijving gezien dat er boven nog een grote galerij lag met veel gipskristallen, dat was het enige stukje dat we nog niet hadden gezien. We moesten eerst een oplopende pijp op van 1,5 op 1,5m. Waar die afmetingen vandaan komen dat is ons een raadsel, zo groot hebben we in elk geval nergens gezien. Wij al zwoegend en zwetend omhoog, en dat bleef maar duren, en onderweg hadden ze daar nog een put in gestoken waar een kletskoordje hing dat we op moesten zonder materiaal. Eindeloos 45° omhoog kruipen. Achter mij worstelde een oververhitte Mario moedig omhoog. Ik kroop precies op een fakirbed daar ik zo dom was geweest om geen knielappen aan te doen. Iedereen was uitgedroogd, we hadden gewoon te weinig drinken voorzien. Er werd naar hartelust gekreund en gevloekt. Uiteindelijk geraakten we dan toch in die befaamde galerij. Viel die even tegen zeg! Op plan gezien was die effectief 4 meter breed, op de coupe 4 meter hoog, maar eigenlijk was het een schuin liggende barst waar je niet in rechtop kon lopen en in een idiote houding in moest vorderen. De gipskristallen waren ook al niet echt indrukwekkend. De galerij ging 2 kanten op en Bart en Paul waren de enige moedigen die vertrokken om verder te zien. Na een lange kruippartij kwamen ze eerder teleurgesteld terug,

de 3 anderen waren slimmer en bleven wachten. Toen ze terug waren gingen we de andere kant op die eigenlijk nog wel de moeite was maar niets om van achterover te vallen.

Daarna terug naar buiten. Toen we in de rivier kwamen gooiden we ons allen in het water dat onmiddellijk begon te stomen terwijl wij afkoelden. Neopreentjes terug aan en naar buiten waar het al stikdonker was. En toen kwam de gevonden fles water van eerder op de dag van pas om onze dorstige kelen te laven. Langs het juiste pad terug, bleek eigenlijk dat de weg die we 's morgens hadden gevolgd beter was, tenslotte naar de gîte waar het ondertussen toch wel wat warmer was geworden.

Onze knieën waren blauw, we waren uitgedroogd, die bovenste gang was idioot maar de rest van de grot was toch wel goed geweest en we hadden ons goed geamuseerd. Als opwarmertje kon het wel tellen. Een eerste geslaagde dag!

Een Zen-moment ?

Mislukte weerwraak op de Cyclopes

De volgende dag trokken we naar de Gouffre des Cyclopes (- 164 m). Twee jaar geleden had er al een ploeg aan de ingang gestaan, het weer was toen bar slecht. Er lag een hoop sneeuw te smelten en het regende pijpenstelen. Niet echt ideaal voor een pette midden in een wei. Maar vandaag is het weer schitterend en stabiel, ideaal dus voor een revanche! Paul gaat als eerste binnen, al gauw wordt het buik-kruipen in de brede laagvoeg die dan plots versmalt tot een meterslange tube. Hij worstelt voor mij met zijn zak in dat smalle gangetje, ik ontwaar zelfs duidelijk paniek in zijn stem. Uiteindelijk geraakt hij door de eindversmalling die voor de lol uitgeeft in een diepe stinkende plas. Een klein smal putje af, enkele meters kruipen en dan blijkt alles potdicht te zitten. Aangeslibd door de cruets, er wordt zeker 2 uur als bezetenen door iedereen gegraven, zonder succes! Zonder graafmateriaal zal het weer niet voor deze keer zijn. Ondertussen heeft Mario enkele vruchteloze pogingen ondernomen om tot bij ons te geraken, niets aan te doen hij geraakt niet door de eindversmalling van de tube. De andere vier komen nat en als modderduivels terug de grot uit.

Het schoenen- en knokendépot van Septfontaine

Dan maar iets anders gezocht, niet te ver uit de buurt

en niet te groot want de dag is al ver gevorderd. Het wordt de Grande Baume de Septfontaine, ziet er plezant uit met zijn 3 réseaus. De mooie ingang geeft op een grote éboulis die op zijn diepste punt een ongehooflijke verzameling blijkt te zijn van beenderen, een enorme hoeveelheid bottinnen met spijkerzolen en andere boecht. Dit werd gedeeltelijk gesorteerd door speleo's en een deel is reeds door een dikke laag calciet bedekt. We komen tot de conclusie dat het bijna allemaal linkerexemplaren zijn van de schoenen van maatje 24 tot 46, het gevolg van mysterieuze plaatselijke praktijken? Na een idiote fotosessie waar de voorzitter wordt vereeuwigd als prehistorische medicijnman getooid met het bekken van een koe gaan we de 2 andere réseaus doen.

Sjamaan Paul

Enkele mooie putten af, een smal gangetje en dan geraken we nog aan de voet van een prachtig geconcretonneerde cheminee die naar onze verbazing klaarblijkelijk nog niet is uitgeklimmen geweest. De derde réseau is intrigerend. Er is veel ijskoude tocht, deze komt hoofdzakelijk uit een gangetje onderaan een puinberg die de zijkant van de hoofdéboulis moet zijn. Die puinberg is eigenlijk een metershoge doorsnede van een mengeling van stenen en beenderen van de dieren die doorheen de eeuwen in de ingang zijn gevallen of gegooid. Verbazingwekkend! De Avalonners zien het al zitten om daar eens wat blokken te gaan verleggen, maar dan moet de boel eerst vakkundig worden gestut. Buiten is het ondertussen weer stikdonker en bar koud, maar wat een prachtige heldere sterrenhemel.

's Nachts komen drie Parijzenaars de andere slaapkamer van de gîte bezetten, heel stilltjes en discreet.

A Pile of Bones

Roetsjen in de Cavottes

Onze laatste grottag, het weer is wat minder. We kiezen voor dé oerklassieker uit de omgeving, de Grotte des Cavottes, maar dan wel voor de onderste réseaus die zelden worden bezocht terwijl het bovenniveau is platgelopen. Daar beneden is een befaamde meander van 700m in oppo te doen tot aan een groot meer. Vijf meter van de ingang lopen we al verkeerd, we belanden in een wandelgang met een plankenvloer en metalen platen. Hier kunnen we later zeker terug komen wanneer we in een karretje zitten, ideaal grotplezier voor rolstoelpatiënten.

Dan de juiste kruipgang maar in waar tot onze verbazing het plafond is gedynamiteerd geweest zodat initianten niet meer door de modder hoeven te kruipen. We doorkruisen snel het klassieke deel met de grote wandelgangen, het stinkt er naar schimmel, carbuur en mysterieuze rottende dingen.

Putten af gevolgd door een meander met kniediepe modder tot op een kruispunt waar de drie gangen van de réseau vertrekken, we nemen eerst de Galerie des Macaronis. Een modderige gang die men het beste kan vergelijken met een roetsjbaan, een opeenvolging van gladde hellinkjes, op en af, op en af, pret verzekerd. Vooral op die éne helling waar ik als enige in uiterste spreidstand op geraakte terwijl de mannen trapjes moesten graven om ook boven te komen. De macaroni's waren echter niet indrukwekkend.

De tweede gang was een mooie lange grote hoge gemakkelijke gang die bijna in looppas te doen was. En dan als derde de gevreesde 700 m lange meander, Paul had hem in een zeer verleden ooit al eens gedaan en zijn verhalen waren niet erg bemoedigend maar dus wel uitdagend. Een eindeloze oppo, maar nergens te smal of te breed, als raketten gingen we er doorheen, Mario geeft ergens onderweg op en begint al op zijn gemak aan de terugtocht naar buiten. De meander eindigt ver boven het meer dat volgens Paul ergens in de diepte zwart glanst, ik heb het alleszins niet gezien. En dan die eindeloze meander terug op hetzelfde Avalontempo. Mark vist nog ergens een klimhandvat op van de bodem, goed voor de persoonlijke uitrustingen van de club.

We vinden Mario terug boven aan de putten.

's Avonds nog een hele gezellige avond in de gîte, ons buiken lekker rond gegeten en als dessert vonden we er niet beter op dan bananen in zilverpapier te stoven op de kachel en daarna te flamberen met calvados. Gevolg: een kachel die heerlijk geurde naar gekarameliseerde bananen die uit hun zilverpapiertje gelopen waren.

Gesaboteerd door de weergoden

De hele nacht heeft het pijpenstelen geregend, bij het opstaan is het er niet beter op geworden. Het plan om nog eventjes de via ferrata van Nans te gaan doen bergem we dus maar op tot een volgende keer. Alles inpakken en touwen kuisen in de rivier. De lucht blijkt intussen leeg geregend te zijn en we gaan Bart de bezienswaardigheden rond het dorp nog gauw tonen: porche van de Sarazine, bron van de Lison en de Creux Billard.

Een mooie afsluiter

Tot slot stevenen we, na enkele prima grotdagen en gezellige avondjes in een goede gîte, terug richting België.

Brevet A

3 & 4/03/2007 – Door Mich

Enkele maanden geleden hadden Annemie en ik besloten om na zovele jaren al actief aan speleo te doen, ons toch maar eens in te schrijven voor het brevet A. Ook Bart en Frank zouden meedoen. Ik wist eigenlijk niet goed wat ervan te verwachten. In ieder geval, ik ging ervan uit dat ge na zovele jaren speleoplezier toch nog altijd iets kunt bijleren en een weekendje onder gelijkgezinden is altijd mooi meegenomen. We zouden ons vast wel amuseren!

Om 7.30u vertrokken we met het old-timerke van Annemie naar de Haquin. Frank ging dit weekend niet mee en Bart zou pas tegen de avond komen. Al goed dat we zo vroeg waren doorgereden want we waren maar juist op tijd aan de parking van de Haquin. Een heleboel mensen stonden daar al te praten en meteen kregen we een planning voor het weekend in onze

handen gestopt. De groep werd opgesplitst en verdeeld in drie: groep A ging naar de Eglise, groep B naar de Haquin en groep C naar de Wéron. Wat me wel meteen opviel was dat er enorm veel begeleiders waren nl 15 man voor 14 cursisten ! Dus in principe had iedereen zijn persoonlijke lesgever.

Annemie mocht naar de Eglise en ik heb de Wéron gedaan. De tocht verliep nogal vlotjes, maar het equippeerwerk niet zo. Maar ja, wij zijn verwend in onze club hé. Enfin, na twee uur stonden we aan de horizontale banketten en zijn dan maar teruggedraaid. Het schema moest strikt gevolgd worden! We hebben zo'n vier uurtjes gegrot, dan naar Florefe gereden waar Jean-Marie een mooi kasteel heeft waar we konden overnachten.

Nadat we ons slaapplaatske hadden gezocht (rap, rap iets gegeten) maakten we ons klaar om wat te gaan oefenen aan de rotsen. Het was al 17u. Ondertussen was ook Bart aangekomen.

's Avonds aan de rotsen

Iedereen kreeg een begeleider mee en de bedoeling was van eenvoudige oefeningen aan te leren zoals afdalen, stijgen, sleutel leggen, fracties passeren. Dat ging allemaal zeer vlotjes zodat ik ook al maar meteen wat oefeningen van de volgende dag heb gedaan zoals een knoop passeren, ombouwen van stijgen naar afdalen en van afdalen naar stijgen. Tot 19.00u hebben we zo aan die touwen gebengeld dus mijne tuf was echt wel op. We waren dan ook al 10 uur bezig hé. En als ge nu dacht dat het voor vandaag gedaan was, ja saluu! Om 19.00u kregen we nog een hele theoretische uiteenzetting over de structuur van het VVS, gegeven door de voorzitter Guido Dekeyzer. En rond 20.00u kregen we onze welverdiende aperitief!

Een half uurtje later konden we genieten van een heerlijke maaltijd met dessert en de avond werd afgesloten met een goei pint en een babbel met iedereen. Een zéér geslaagde eerste dag!

De volgende ochtend, na een uitgebreid ontbijt, startte de eerste theorieles om 8.30u. Dirk Van Dorpe gaf een goede uitleg over het persoonlijk materiaal, wat je allemaal nodig hebt, waarop je moet letten als je iets aankoopt en er werd vooral veel aandacht besteed aan de veiligheid van het materiaal en de toepassing ervan. Een les die zeer duidelijk gegeven was en voor de beginners zeer zeker iets heeft bijgebracht.

We kregen ook nog een cursusboek waarin alles tot in de detail staat uitgelegd en geïllustreerd met tekeningen en foto's.

Om 10.00u was het de beurt aan Ilse Bessems en Tom Caron. Zij gingen proberen om ons iets wijzer te maken over de geologie en het ontstaan van grotten. Het mag gezegd worden "ne flinke chapeau" voor Ilse want zij is erin geslaagd zonder moeilijk onbegrijpelijk woord te gebruiken de ploeg meer dan een uur geconcentreerd te houden zonder dat er iemand in slaap viel! Ik persoonlijk heb nog nooit zo'n duidelijke uitleg gekregen over het ontstaan van grotten, de stalagmieten en -tieten, hoe een meander ontstaat, wat een sinterbekken is en hoe dit gevormd wordt. Enfin, ik wist er al wel een hele boel over maar vandaag heb ik dit nog eens op zo'n eenvoudige manier uitgelegd gekregen, echt ik stond er versteld van! Ge moet het toch maar kunnen, want meestal praten die geologen in zo'n taaltje dat ik er niets van begrijp. Een 10/10 voor Ilse!

Aansluitend op de les kregen we een rondleiding in de grot die onder het kasteel ligt. Een ploeg ging mee met Tom en de ander met Ilse. De bedoeling was dat we de grot eens op een andere manier zouden bekijken en alles in vraag stellen. Er waren op bepaalde plaatsen in de grot dingen die niet klopten en wij moesten die dan zoeken. Zo bijvoorbeeld stonden er stalagmieten die van een andere grot kwamen en daar waren neergezet. Dit kon je dan weer zien omdat er geen druppelvorming was aan het plafond. Er werd ook vakkundig uitgelegd hoe het komt dat je verschillende kleuren in de calciet kan krijgen. Een calcietvloer, excentrieken en de vorm van de galerij werden ook besproken. Ilse werd bestookt door vele vragen waarop ze telkens toch weer een simpel en duidelijk antwoord wist te geven.

De tocht was wat uitgelopen zodat we niet echt op ons schema zaten en we normaal nog maar een kwartiertje hadden om te eten. Dus rap ons lunchpakket naar binnen en hop, weeral naar de rotsen om te gaan oefenen. Er waren vier stellingen gebouwd en die werden met een beurtrol genomen. Ik begon aan "de knoop passeren". Dit ging vlotjes alhoewel ik toch een nieuwe techniek heb bijgeleerd die ik nog niet kende. Daarna mocht ik naar "de smalle spleet". Hier werd geleerd hoe je moet afdalen en klimmen in een smalle spleet zonder dat je komt klem te zitten met je materiaal. Weer enkele truukjes bijgeleerd! Bij de derde stelling werd je aangeleerd hoe je moet ombouwen van stijgen naar klimmen en omgekeerd + je kreeg nog een vijftal knopen aangeleerd. (zaksteek=eindknoop, acht, dub-

bele acht, negen, pompiersteek, halve mastworp). Bij de laatste stelling moesten we leren op een touwladder te klimmen, gezekeerd op zelfzekering. Daarna moest alles afgebroken worden en kregen we de opdracht om de touwladders op te rollen. Bij sommigen ging dit vlotjes, bij anderen totaal niet. Er werd ook meteen getoond hoe je het best een touw oprolt.

Tegen 1700u moest alles afgebroken zijn en al het

Ilse in actie

materiaal verzameld op de parking. Alles moest nog nageteld, op volgorde en nummer gelegd worden. Dat was nog véél werk want elke musketon en elke plakket is bij het VVS genummerd! En er waren zo'n 200 musketons gebruikt en ongeveer de helft plakketten. Niemand mocht naar huis vertrekken vooraleer alles gecontroleerd was! Hiermee zijn we toch nog zo'n drie kwartier mee bezig geweest.

Uiteindelijk bleek er nog één touw tekort en moesten we terug naar de rotsen om alles te gaan afzoeken. Dit touw is niet meer gevonden. Misschien heeft de Ivo (materiaalmeester van het VVS) zich vergist en een touw teveel opgeschreven.

Tegen 18.30u konden we van iedereen afscheid nemen en terug huiswaarts tuffen.

Besluit: Een zéér geslaagd weekend, toch veel bijgeleerd, zeer goed georganiseerd en veel begeleiders! Een aanrader voor iedereen!

11/3/2007 - Door Dago

Het zou vandaag geen klassieke tocht worden ook geen normale desobdag maar een speciale. Paul had namelijk de week voordien tijdens een inventarisatietoetocht voor de Cwepss enkele botten op zijnen kop gekregen die menselijk bleken te zijn. Dus werd er in allerijl een archeoloog (Marc G.) gecontacteerd om de site van naderbij te bekijken.

Het rendez-vous punt was het zonovergoten terras van de gite in Han waar P&A de dag voordien de AV van het VVS hadden gehad. Iets over 10:00 kwam de professor aan. Het bleek een zeer sympathieke man te zijn maar echt wel een archétype van een archeoloog, lange haren en baard, een grote bril, wat gedateerde kledij noem maar op: hij had het allemaal.

Op het terras werd de onderkaak eerst uitvoerig besnuffeld en bekeken om daarna overgedragen te worden. Een beetje later vertrok er dan een colonne van 4 wagens richting van de site, waar we een uur of 4 doorbrachten. Wat we daar juist deden, waar het juist ligt enz. houden we liever nog even onder ons...

Na deze interessante middag, slaan we de uitnodiging om nu al iets te gaan drinken af omdat we eigenlijk nog een beetje op onze spelehonger zijn blijven zitten. En

Welva I : Zoals we de grot gevonden hebben

Paul wou nog wat prospectie gaan doen in de uiterste amont van een zijriviertje van de Lembrée. Dus met de

geprojecteerde Cwepss data op een Google-earth foto in de hand vertrokken we om 15:30.

Al snel vinden we Trou de l'Eau waar ik op het einde van dag nog in duik en dat al snel uitgeeft op een wassertafel. Het gat is ook gebruikt als stort voor bouwafval.

Daarna klimmen we omhoog en knotsen we het bos door op zoek naar de meest stroomopwaartse chantoir. Deze vinden we snel maar hier valt niet aan te werken. Dan maar terug stroomafwaarts want er moet nog een chantoir liggen. Ondertussen vindt Annette een ander gat in het de bos. Gewoon een gat in de grond, we gooien wat stenen erin en die vallen diep, zeker enkele meters.

We hebben geen materiaal bij dus we komen straks terug. Op de terugweg vinden we de andere chantoir maar deze is zo goed al opgevuld en dus hopeloos. Maar nog eens 50m verder vind ik weer zo'n gat in de grond; ook hier vallen de stenen gewoon naar beneden. Strakjes toch ook maar eens in schijnen met een lamp :-)

Terug aan het eerste gat beginnen we, na er eens in geschenen te hebben, aan de desob. Want ons licht gaf toch wel een hoopvol penetrabel zicht. Ik ontferm me over deze zware taak en na 5 minuten hou ik voor bekeken en zit ik mijn helm op. P&A zeggen dat ik toch wat optimistisch ben en ik denk "ik zal ze eens wat laten zien". Ik laat me in de opening zakken en zonder probleem gaat mijn bekken erdoor, de rest volgt een beetje later. Ik land op een puinkegel die de top vormt van een éboulis. Langs beide kanten loopt het verder maar je kan er maar langs 1 kant af. Ik laat me verder zakken en kom zowaar in een zaaltje uit. Op het diepste punt vallen er wat stenen door een gat en ik hoor die nog zeker 4 meter dieper vallen. Ikzelf zit dan al op -4/-5, al een pak onder het niveau van de rivier.

Joepie, een zaaltje voor 3

Paul en Annette hebben ondertussen hun texair ook aangetrokken en vervoegen me. Het vervolg moet ergens onder een éboulis van grote blokken zitten. Annette laat zich in een zijgangetje zakken en komt boven een putje uit waar ze beneden ergens water hoort stromen. Na nog een uurtje graven komen we op een

punt dat echt te smal is, hier zullen later wat moeten verbreden. Zonder veel werk kunnen we in dat putje en dan aan het water te geraken. Enfin we houden het voor bekeken en nadat we de ingang hebben gecamoufleerd vertrekken we richting auto.

Maagdelijk terrein : Welva II

Ik sprint euforisch vooruit om nog eens in dat ander gat te kijken en wanneer ik met mijn lamp erin schijn zie ik weer hetzelfde beeld. Een penetrabele, redelijk ruime gang vertrekt steil naar beneden. Maar het is al 17:30 en we besluiten dat dit voor een andere keer is. Waarschijnlijk is het toch een 2e ingang voor het zelfde systeem.

Onze nieuwe ontdekkingen worden beklonken met een Rocheforke en n'n Orval in Aywaille. Het was dus een zeer gevarieerde en leuke dag. De naam van het eerste grotje zal waarschijnlijk "Grotte de Welva" gaan heten want zo heet het beekje daar.

16/3/2007 – Door Dago

Na onze ontdekking van 2 nieuwe grotjes vorige week zondag stonden we toch wel te popelen om eens verder te gaan zien. Het eerste grotje hadden we reeds opengemaakt en daar waren we ongeveer 5 meter in kunnen zakken, maar daar hield een étroiture boven aan een putje ons tegen. Het andere grotje was zelfs nog niet open gemaakt en daar keken we gewoon in een dalende gang.

Vermits de komende week-ends reeds overvol zitten beslis ik om een dagje verlof te nemen en samen met Paul en Annette naar de Welva te trekken. Na een wel zeer lange heenreis, door smog alarm mogen we maar 90km/u rijden op de Vlaamse autostrades en er was heel wat controle door de zwaantjes, zijn we omstreeks 10:30 ter plekke. Alle spullen worden in kits, sherpa's en rugzakken gestoken en weg zijn we.

10 minuten door de bos en we staan aan de Welva. We duiken er snel in en al snel boort de nagelnieuwe Hilti zijn eerste ondergronds gat. Het blok dat de toegang tot de put verspert, gaat even later aan diggelen.

Ondertussen trekken we met wat desob materiaal naar dat ander gat, dat later "Trou de Welva II" zal gedoopt worden. Vandaag is het aan Paul om voor domme-

kracht te spelen en al snel is hij met het plantenschopje aan het werk. Het gaat hier zelfs nog sneller dan bij de Welva I en op minder dan 3 minuten zegt Paul al dat hij er door kan: zijn snelste desob ooit ☺

Paul laat zich behoedzaam zakken in het gat en komt in een bizarre klokvormige ruimte terecht. Het plafond is op verschillende plaatsen aan de onstabiele kant en vormt eigenlijk maar een korst van pakweg 50cm in de helling. Een 2 tal meter lager vindt Paul dan de eerste solide rotswand en wat verder vertrekt er een gangetje met potentieel naar beneden.

Paul komt terug naar buiten en dan gaan eerst Annette en daarna ik ook eens checken. Ik graaf wat aan een spleet en al snel is de ruimte groot genoeg om verder te zien. Een vervolg naar beneden van 2 à 3 meter is zichtbaar. Maar 1 ding baart me zorgen. Heel het ge-fractureerde plafond wordt tegengehouden door een rotsblokje van het formaat kassei dat geklemd zit tussen plafond en een rotsblok. Ik besluit om de expert erbij te roepen.

Toch wel smallekes

Paul daalt terug af en prutst wat aan dat blokje en plots zakt het plafond wel 5 cm, linke boel dus. Om hier aan verder te werken hebben we ander materiaal nodig, hoe aanlokkelijk de première ook lonkt. We kramen dus op en gaan terug naar de Welva I. Dan is er commotie: een Mercedes M komt plots de weide opgereden en rijdt direct naar de Welva II.

Ai ai ai we zijn gesignaleerd dus. In ware commando-stijl trekken we ons verder terug in het bos en houden we ons kalm. Ondertussen is de jeep verder de wei

ingereden en passeert hij op nog geen 20 meter. Nog verder terugtrekken dus, we verschansen ons in een kleine depressie en na 10 minuten ga ik nog eens checken. De jeep is er nog steeds en vervolgt zijn weg stroomopwaarts om na nog eens tien minuten terug voorbij te rijden en de wei te verlaten.

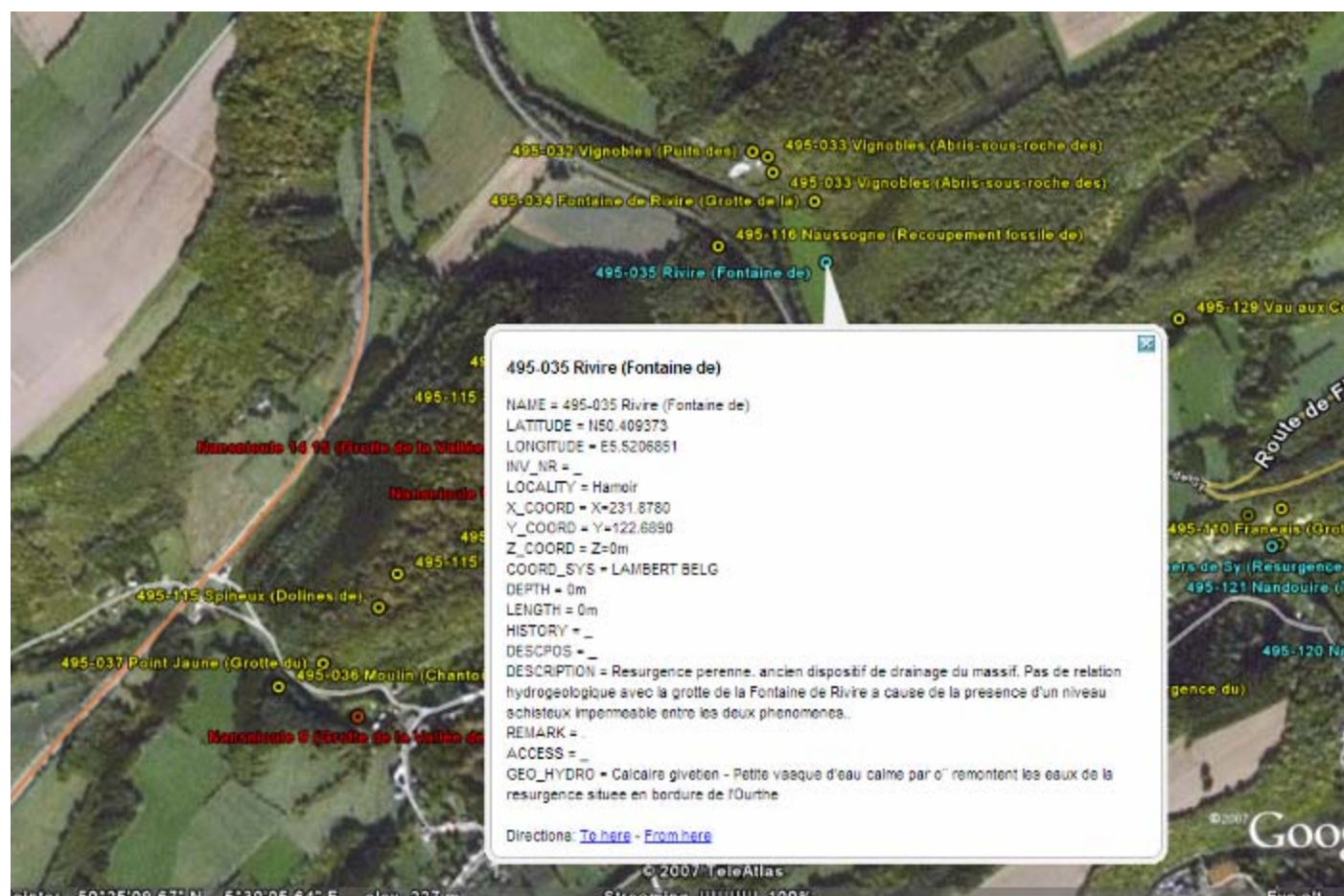
We besluiten om snel nog de Welva I in te duiken en daarna het hazenpad te kiezen. Al het onnodige materiaal camoufleren we met Paul zijn jas en gehurkt kruipen we richting ingang. Paul duikt in de grot, gevolgd door Annette. Ik blijf nog eventjes op mijn buik in het bos liggen, wat is het toch leuk om je terug een kind te voelen ☺, om uiteindelijk ook in de grot te duiken.

Het putje is nu perfect afdaalbaar en dit brengt ons nog eens 4 tot 5 meter dieper op pakweg -10 in het water. Stroomopwaarts lijkt het na 2 meter te sifoneren maar stroomafwaarts loopt het verder en hoor en zie je het na een étroiture verder lopen. Maar verdere werkzaamheden zullen voor een andere keer zijn. Buiten zijn we alledrie wel content en om de dag verder te redden gaan we verder op prospectie in de Lembrée

vallei. Een wandeling van enkele uren brengt ons aan zowat elk gat in en rond de Lembrée tussen My en het 3e brugje. Paul kruipt in enkele gaten en maakt schetsjes, ook worden de coördinaten opgemeten van elk gat dat we tegen komen. Ter hoogte van de Grotte de Gué vinden we nog een gat waar je zonder problemen in kan. Paul kruipt erin maar kan zich niet herinneren dat hij hierin al is geweest. Tot zijn verbazing loopt het aardig door, zo'n 7 meter schat hij, en stopt het op een blok dat wat in de weg zit. Het is duidelijk, hier is Avalon nog niet geweest want anders bestond die blok niet meer. Enfin hier moeten we zeker ook aan verder doen.

Om een uur of 5 houden we het bekeken aan de gaten van SC33 en gaan we terug naar de wagen om na een Rochefort in Bomal en een stop aan de Chantoir Warfosse in Heure om 20:00 terug in Edegem te staan.

't Was een leuke goedgevulde dag, en ik denk dat ik nog wel eens een dagje ga opnemen om te gaan groten in de week.

Virtuele prospectie: SpeleoBase gecombineerd met Google Earth